

**PAWILON
POLSKI
W WENECJI**

On Concrete We Grow!

Ada Piekarska, Maciej Salamon

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

on concrete we grow!

Projekt wystawy w Pawilonie Polskim w Wenecji 2026

GODŁO: CONCRETE

Ogólna koncepcja wystawy [PL]

On Concrete We Grow

Wystawa przekształca Pawilon Polski w instalację site-specific – otwartą, wspólnotową strukturę: środowisko ruchu, dźwięku i performatywności.

Wspólnoty deskorolkowe często funkcjonują jako mikropolityczne enklawy przetrwania w przestrzeniach dotkniętych wojną, przemocą i marginalizacją. Skateboarding może działać jak wehikuł odzyskiwania podmiotowości tam, gdzie egzystencja została zredukowana do nagiego życia (bare life).

Ukazujemy deskorolkę jako transkulturową praktykę oporu na „terenach zranionych” – od Gazy, przez Ugandę, Indie i Ukrainę, po queerowe kolektywy i peryferia. Tam, gdzie opresja czyni miasto ruiną, deskorolka przywraca cielesną sprawczość.

Maciej Salamon – artysta pracujący na styku sztuk wizualnych, muzyki alternatywnej i niskobudżetowego eksperymentu – stworzy instalację inspirowaną skateparkiem jako infrastrukturą wspólnoty: przestrzenią zdecentralizowaną, inkluzywną, zakorzenioną w praktykach D.I.Y. To pole mikro-oporu, gdzie ciała tworzą afektywną chmurę (za Ashonem Crawleyem), a więzi powstają przez rytm, kolizję i przypadek.

Za Édouardem Glissantem, karaibskim filozofem i myślicielem dekolonialnym, skatepark odczytujemy jako „pływającą wyspę” – chwilowe skupisko relacyjnych energii. Skejterki i skejterzy dryfują między ruiną a utopią, śmiercią i życiem, improwizacją i prawem. Ich działania tworzą sieć sojuszy przecinającą kontynenty. W kontekście biennale proponujemy glissantowską polirytmie: zamiast jednej narracji narodowej – rozproszone rytmy ciał, pawilon jako rezonujący korpus archipelagu.

Odwołujemy się też do historii skateparku jako przestrzeni marginalnej – budowanej na opuszczonych terenach, często nielegalnie. Skatepark staje się narzędziem transformacji – nie tylko przestrzeni, ale i sposobu bycia w świecie. Jego struktura opiera się na taktyce, przypadkowości i improwizacji – podobnie jak praktyka Salamona.

Podejmujemy refleksję nad relacją ciała i przestrzeni w wymiarze politycznym. Skater/ka to figura poruszająca się na własnych zasadach, redefiniująca funkcje przestrzeni. To ciało nieprzewidywalne, wyłamujące się z normatywnego porządku ruchu. Salamon nie fetyszyzuje tej postaci – interesuje go jej potencjał narracyjny i krytyczny: trwania mimo chaosu i niepewności, dzięki mikro-ruchowi, ucieczce, dryfowi.

Projekt oscyluje między rzeźbą, muzyką, performansem i działaniem społecznym. Nie opowiada o wspólnocie – lecz ją praktykuje. Skatepark to medium nieoczywiste, ale głęboko zakorzenione w praktykach miejskiego oporu i przetrwania. Wpisuje się w szerszą refleksję nad możliwymi formami bycia razem w czasach kryzysu i przemęczenia. Proponuje alternatywną logikę współistnienia opartą na rytmie i błędzie.

Wystawa to eksperyment dźwiękowo-ruchowy – skatepark jako rezonująca rzeźba. Rampy i podjazdy wykonane z materiałów o zróżnicowanej akustyce zamieniają każdy przejazd w część improwizowanego soundscape’u. To rzeźba, która zaprasza do jazdy, choć jej przeskalowane, zdeformowane i niekiedy nieużyteczne formy prowokują do błędu i zatrzymania.

Narracja oporu zostaje zdecentralizowana przez współpracę z międzynarodowymi społecznościami skejterskimi (m.in. Palestyna, Ukraina, Afganistan). W odpowiedzi na hasło biennale „In Minor Keys” Salamon mówi o oporze bez patosu – unikając heroizmu i centralizacji, stawia na kolektywność i codzienność. Pawilon staje się archipelagiem relacji. Projekt zakłada obecność wideo i dźwięków dokumentujących praktyki w miejscach dotkniętych wojną, kolonializmem i wykluczeniem.

Modułowa konstrukcja instalacji pozwala na łatwy transport, szybki montaż i możliwość ponownego użycia w innym miejscu. Rampy i wzniesienia pełnią jednocześnie funkcje przeszkód i instrumentów dźwiękowych. Materiały są lekkie, odporne na wilgoć i dostosowane do warunków Pawilonu. Po wystawie instalacja zyska drugie życie jako skate spot w przestrzeni publicznej.

General concept of the exhibition [ENG]

On Concrete We Grow

The exhibition transforms the Polish Pavilion into a site-specific installation—an open, communal environment of movement, sound, and performativity.

Skate communities often serve as micro-political enclaves of survival in spaces ravaged by war, violence, and marginalization. Skateboarding can act as a vehicle for reclaiming agency where existence has been reduced to bare life.

We present skateboarding as a transcultural practice of resistance on “wounded terrains” — from the Gaza Skate Team, through communities in India, Uganda, and Ukraine, to queer collectives and neglected suburbs. Where oppression turns the city into ruins, the skateboard restores bodily agency.

Maciej Salamon — an artist working at the intersection of visual arts, alternative music, and low-budget experiment — will create an installation inspired by a skatepark as community infrastructure: a decentralized, inclusive space rooted in D.I.Y practices. This micro-resistance field is where bodies form an affective cloud (after Ashon Crawley) and bonds emerge through rhythm, collision, and chance.

Following Édouard Glissant, the Caribbean philosopher and decolonial thinker, we read the skatepark as a “floating island” — a temporary convergence of relational energies. Skaters drift between ruin and utopia, death and life, improvisation and law, forging alliances that span continents. For the biennale, we propose Glissantian polyrhythm: instead of a single national narrative, dispersed bodily rhythms and the pavilion as a resonant archipelago.

We also reference the skatepark’s history as a marginal space — built on abandoned terrain, often illegally. Here, the skatepark becomes a tool of transformation — not only of space but of being in the world. Its structure is based on tactics, chance, and improvisation — qualities mirrored in Salamon’s practice.

We reflect on the political relationship between body and space. The skater is a figure moving on their own terms, redefining spatial functions. This unpredictable body breaks the normative order of movement. Salamon does not fetishize this figure; he is interested in its narrative and critical potential: enduring through micro-movements, escape, and drift, despite chaos and uncertainty.

The project hovers between sculpture, music, performance, and social action. It does not tell a story of community — it enacts one. It does not present a fixed narrative — it creates conditions for co-creation. The skatepark is an unexpected medium, yet deeply rooted in urban resistance and survival practices. It engages broader reflections on possible ways of being together in times of crisis and exhaustion, proposing an alternative logic of coexistence based on rhythm and error.

The exhibition is a sound-movement experiment — the skatepark as a resonant sculpture. Ramps and banks made from materials with varied acoustic properties turn every ride and impact into part of an improvised soundscape. This sculpture invites riding, even as its oversized, distorted, and sometimes unusable forms provoke mistakes and pauses.

The narrative of resistance is decentralized through collaboration with international skate communities (e.g., Palestine, Ukraine, Afghanistan). Responding to the biennale theme „In Minor

Keys”, Salamon speaks of resistance without pathos — eschewing heroism and centralization in favor of collectivity and everyday practice. The pavilion becomes an archipelago of relations, documented in video and sound from war-, colonialism-, and exclusion-marked places.

The installation’s modular design allows for easy transport, rapid assembly, and reuse elsewhere. Ramps and banks function as both obstacles and sound instruments. All materials are lightweight, moisture-resistant, and tailored to the Pavilion’s conditions. After the exhibition, the installation will gain a second life as a skate spot in public space.